Пише: Марио Калик
четвртак, 21 март 2013 12:00

(Поводом текста Александра Дикића "Одговор Калику - демагогија, чињенице, (полу)истине и лажи")

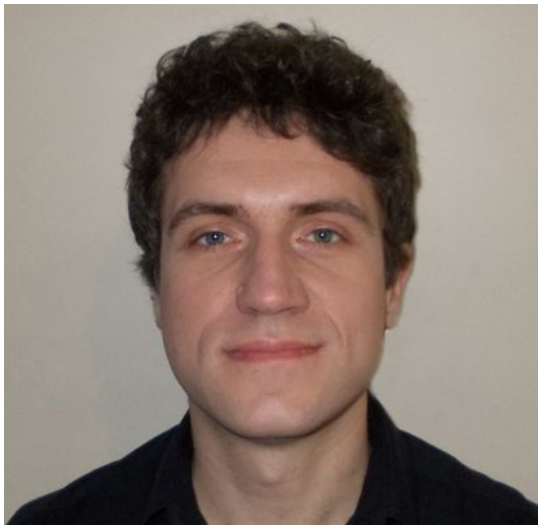

Морам да признам да ми је задовољство што је неко од заслепљених Ђинђићевих следбеника, у конкретном случају Александар Дикић, реаговао на мој текст. И захваљујем му се на томе. Јер, та реакција је директна потврда и илустрација онога што сам у тексту изнео. Пред собом, наиме, имамо типичну жртву ђинђићевске митологије, и можемо јасно видети како она пустоши људски интелект и морал.

Овако дубоко разорене свест и савест, наравно, не презају од огољеног говора мржње и примитивних увреда којима покушавају заменити разложну и убедљиву критику. Поменимо само оне најострашћеније и најзлоћудније. Ја сам, по Дикићу, неко ко „пише крвавим мастилом и замраченим умом“, износим „прљаве флоскуле у име Горана Матића и Ивана Марковића“, „гасиран“ сам „од стране политичких ментора“ и „дрилован од метастатских остатака Милошевићевог парадржавног обавештајног апарата“, неко сам кога „поштен свет треба да се клони“, „квалификован“ сам за „главног и одговорног уредника неког од порноида у Србији“ чиме ћу моћи да „испуним завет који су ми дали Драган Хаџи Антић и Мирослав Марковић“ (узгред, за овог другог први пут чух од Дикића). На крају, стиже и испљувак да сам обузет „манијом гоњења коју фантомски осећам после Милошевићеве смрти“.

Дикић се сам побринуо да његов случај не буде само трагичан, већ и помало комичан. Тако нам одмах на почетку своје секреције и секирације каже да његове речи „не урезује стихија емоција...већ су оне више истинољубиви крик“. Након претходно цитираних места, ово прво звучи као добар виц. Колико је Дикић писао ужарене главе показује и

брзина којом је на мој опсежан текст реаговао (није прошао ни дан). А кад је реч о „истинољубивом крику“, ту има неке истине. Дикић несумњиво зна да пушта крике. Колико они имају везе са истином и логиком, видеће се у наставку текста. Споменимо за сад само неке од његових бисера. О „порноидном“ карактеру мог текста, објављеном на НСПМ-у, говори неко ко такође (несметано) објављује на НСПМ-у. Да ли то значи да је НСПМ „порноидни“ медиј и да су Дикићеви текстови такође „порноидни“? Наш мудри народ би рекао да Дикић пљује у тањир из кога једе... А „флоскуле“, „носталгију“ и „оптерећеност“ деведестим спочитава ми неко ко упадљиво користи (опозиционе) флоскуле из тог периода, и из нафталина вади одавно заборављене људе како би оцрнио неистомишљенике. Ја лично немам осећај да ме неко прогања. Али, из свега реченог, биће да Дикић мисли, односно умишља, да га прогањају Горан Матић, Иван Марковић, Драган Хаџи Антић, Мирослав Марковић и други „метастатски остаци Милошевићевог парадржавног обавештајног апарата“. Ова параноја је иначе ендемска болест у другосрбијанским круговима, тако да Дикић не би био њен једини примерак.

Разумљива је потреба Ђинђићевих присталица и верника да, након његове смрти, посвете сва могућа места из његовог живота, у стилу „бити већи Ђинђић од самог Ђинђића“. Отуда непопустљива одбрана мантре о Ђинђићу као великом и значајном филозофском мислиоцу. Невоља је у томе што се Ђинђић од филозофије јасно и изричито дистанцирао, и то се никаквим постхумним забашуривањима и фалсификатима не може негирати. Поготово не вулгарним непознавањем и неразумевањем филозофије које Дикић демонстрира. Историја филозофије и друштва препуна је примера, од давнина до данашњих дана, да су филозофија и друштвена промена (политика) ишле руку под руку (Платон, Сократ, Мор, Маркс,Сартр, Маркузе, Бадју итд.) А Дикићево изједначавање филозофа са „салонским идиотима“ само илуструје размере његове „интелектуалне“ ограничености и простоте. То је поглед на филозофију из жабље перспективе. Једноставно речено, уздизати и величати Ђинђића као филозофа је исто као кад бисмо о маршалу Петену или ђенералу Недићу говорили као о великим

родољубима, само зато што су некада, за време Првог светског рата, били такви. Било, па прошло. Тако је и Ђинђић некада био филозоф, а затим све то одбацио, и својим начином размишљања и праксом драстично негирао оно што филозофија истински јесте. Као што су Петен и Недић у Другом светском рату упрљали руке крвљу родољуба да би „спасили отаџбину“, тако је и Ђинђић упрљао руке да би Србију утерао у „Европу“. Није нам јасно како неко може да има чисту савест након подршке НАТО бомбардовању, изручења родољуба Хагу и избацивања радника на улицу. Ипак, да је Ђинђић био бар мало свестан да је упрљао не само руке, него и савест, говори оно упорно нећкање да отворено призна да је Бил Клинтон ратни злочинац. Јер како то јавно признати за човека који ти је један од налогодаваца?!

Шта тек рећи за хваљење Ђинђићеве „фантастичне аналитичности“ и „невероватне моћи предвиђања“ за време НАТО бомбардовања. Можда је Ђинђић био „фантастичан аналитичар“, али дефинитивно у служби НАТО-а. Јер, у оном интервјуу он говори искључиво о томе шта је добро за НАТО, и истовремено подмеће да је оно што је добро за НАТО уједно добро за Србију. А величати његову моћ предвиђања је исто као када би се фасцинирали способношћу предвиђања једног силеџије који каже „нешто ми се чини да ћу да те пребијем“, и онда то и учини. Предвидети да ће Милошевић попустити под све масовнијим бомбардовањем и претњом тоталног уништења Србије (чувени Ахтисаријев празан лист хартије), није неки подвиг. То је пре доказ да Милошевић није оно што му је издајничка опозиција импутирала да јесте, неко ко је спреман да гурне Србију у потпуну пропаст. Страшно у Ђинђићевој „моћи предвиђања“ је да се за ту опцију навијало. Да се без имало савести сугерисало и подржавало уништавање инфраструктуре у Србији, „живот без гаса, струје, мостова и комуникација“. А још страшније је да се таквим мрачним и гнусним ставом де факто заговарало убијање наших грађана. Јер, ако навијаш за „ваздушни рат“, а на делу је бомбардовање „осиромашеним“ уранијумом, касетним бомбама и другим забрањеним оружјем, са све већим „колатералним“ жртвама, шта је то друго него пристајање на убијање својих сународника? Није претерано рећи да се тиме подржавао геноцид над нашим народом јер драматичан пораст канцерогених обољења, као последица НАТО бомбардовања, јесте облик геноцида. Ђинђић као „генијални аналитичар“, по Дикићу, био је против копнене инвазије НАТО-а јер би „она проузроковала многобројне жртве на обе стране, а ту цену међународна заједница није хтела да прихвати“. Ово је само подмукли начин да се каже да би дошло и до жртава на НАТО страни, и да тако нешто „међународна заједница“ наравно не би желела. Али зато кад су у питању наше жртве, па и оне масовне под потенцијалним тепих-бомбама, кукавички усмрћене са безбедног растојања, то очигледно не брине ни „међународну заједницу“, ни Ђинђића, ни Дикића, ни било ко

другог ко мисли на исти начин. Сва средства су дозвољена, па и убијање наших грађана, само да Милошевић оде!

Дикић и даље верује у ову мантру, као да је остао замрзнут у 90-им (ко нам то онда говори о 90-им?!) Он и даље мисли да су нападали Србију због Милошевића, а не Милошевића због Србије. За њега је „узрок проблем у Београду“, а никако не у Приштини, Загребу, Бриселу или Вашингтону. Ако Милошевић оде, „остатак Србије ће се спасти“. Ако остане, „храниће се новим конфликтима“ и „генерисаће се нове кризе“. И шта се десило? Милошевић је збачен са власти, али да ли се остатак Србије спасао, и да ли су престали конфликти и кризе? Да ли је опстала заједница са Црном Гором, да ли су Косово и Војводина ближи Београду, да ли је ситуација у овим покрајинама и неким другим деловима Србије мирна и стабилна? Како се онда и даље може лапрдати да је право решење за наше проблеме, које је и Ђинђић заступао, у „демократизација Југославије и широкој аутономији за Косово у оквиру Србије“? Када слушамо Дикића како с толиком убеђеношћу износи ове наивне и глупе ставове, с правом морамо да се запитамо у ком свету он живи? У Србији све већа „демократија“ (како кажу они на власти и њихови западни ментори), Косову се нуди много више од „широке аутономије у оквиру Србије“, па ипак, Косово је све даље од Србије, а слично је и са другим подручјима. Па докле ћете Дикићу, ви и вама слични, вређати нашу интелигенцију? Имате право на ваше митове, будите заробљени у њима колико хоћете, али немојте поробљавати и растакати здрав разум наших грађана.

Погледајмо још неке Дикићеве „истине“ насупрот мојим „лажима“ и „демагогији“. Он каже да је „истина да је тадашња опозиција захтевала ванредне изборе, а не промену власти на улици“. Ево како Ђинђић на митингу опозиције на Преображење, 19. августа 1999. године, тражи ванредне изборе, и не позива на промене путем улице: „Доста је било, оставке, одлази, промене. Милошевићу, овде је твој народ, овде је Србија која те неће. Милошевићу, погледај са Дедиња и одлази пре него што ми дођемо да те склонимо... Човече, одлази...Овога пута идемо до краја сада или никада, овога пута нема попуштања, или он одлази или ми одлазимо. Наш предлог је да им дамо 15 дана да се

склоне са наших очију, да их више не видимо. Нека иду где хоће, само овде не смеју да остану. Ако за тих 15 дана опет буду, кад отворимо очи и видимо, онда Србија излази на улице, не само у Београду него у свим градовима. Онда у педесет градова истога дана сви излазимо на улице са једном јединим поруком, остајемо на улицама док ти не одеш са власти. Или Милошевић или Србија, нема трећег решења.“ [1] Сви они који имају добро памћење и довољно добро су упознати са нашом политичком историјом последњих 20-ак година, знају да је након престанка бомбардовања, у лето 1999. постојао спор између Драшковића и Ђинђића око метода борбе против „Милошевићевог режима“ [2]. Први је био за промену „режима“ путем избора, а други, како видимо, за безусловну оставку Милошевића, као *conditio sine qua non* свега осталог. Али, Дикићу то знање очигледно недостаје. Уместо тога, фрља се и разбацује „истинама“ и „чињеницама“ које је извукао из свог малог мозга.

Следећа Дикићева „истина“ је да је „24. септембра 2000. Милошевић изгубио на свим нивоима, а резултате покрао“. Како је Милошевић „изгубио на свим нивоима“, говори податак да је коалиција СПС-ЈУЛ-СНП ЦГ освојила 72 мандата у Савезној скупштини, и да је могла сама да формира Савезну владу. А ко је покрао председничке изборе, ни до данас није сасвим разјашњено. Много шта говори да је управо ДОС покрао те изборе, лажно проглашавајући Коштуницу за победника у првом кругу, и палећи изборне листиће који су били доказни материјал (за супротно), уз препознатљиву вику „Држ'те лопова“. Дикић даље каже да је „дрска лаж“ моја теза да је Ђинђић „приграбио 90% власти са петнаестак посто подршке у бирачком телу“. Као доказ ове „лажности“ наводи податак да је Лабус, Ђинђићев кандидат за председника, освојио око милион гласова на изборима. Ако се зна да је бирачко тело Србије било око 7 милиона, онда је то управо тих петнаестак посто о којима говорим. У чему је онда моја лаж, па још дрска?! Заиста трагикомично. На неки волшебан начин, све што Дикић каже окреће се против њега самог. Да ли је то глупост или лоша судбина, не знам.

На крају, посебно место заузимају Дикићеве „истине“ и „чињенице“ о дешавањима везаним за Хашки трибунал. По његовим речима, „Милошевић је предао двојицу држављана Србије још 1995. године, те га је слична судбина задесила и пет година касније“. Не знамо на које то „држављане Србије“ Дикић мисли, али оно што су чињенице је да је 1996. године од стране Србије изручен само Дражен Ердемовић који није био држављанин Србије, а који је иначе имао сумњиву сарадњу са Трибуналом (касније се

појавио и као сведок оптужбе против Милошевића, а о његовом чудном случају детаљно пише Коста Чавошки [3]). Стеван Тодоровић и Драган Николић Јенки, који такође нису били држављани Србије, киднаповани су 1998. од стране непознате групе, пребачени у БиХ, и одатле послати у Хаг [4] . Дакле, никакве везе са државом Србијом и њеним органима. По свој прилици реч је о плаћеницима који су обављали прљави посао киднаповања за Хашки трибунал, а који су и касније, након промене власти, вршљали по нашој територији. А да би доказао како изручење Милошевића није било неуставно, Дикић спомиње како је Савезни уставни суд донео само одлуку о суспензији уредбе Савезне владе о изручењу, и то у крњем саставу, али не и о њеној неуставности (узгред, и Влада Србије је у крњем саставу донела касније своју уредбу о изручењу). Он тиме сугерише да неуставност савезне уредбе заправо никада није утврђена, и изричито каже да је исти случај са републичком уредбом. Шта друго рећи на ово него да, или Дикић апсолутно не познаје ствари о којима тако самоуверено прича, или просто дрско лаже. Јер, чињенице кажу да је Савезни уставни суд 6. новембра 2001. прогласио неуставном савезну, а 26. марта 2002. републичку уредбу о изручењу [5] .

Нисам против револуција и демократских промена. Напротив. Али, 5. октобра десила се контрареволуција која није довела ни до каквих демократских промена. Отимање мандата, поткупљивање посланика, убиства новинара (Милан Пантић) и (само)убиства опозиционара-патриота под линчом нове власти (Влајко Стојиљковић), демокрадија (пљачкање народа) и много шта друго, што су све тековине Ђинђићевог периода, нису никакве демократске промене. Зато ја ни било ко други не можемо да бацимо сенку на „Зоранову заоставштину“. Јер, она је сама по себи сенка, мрак кога се треба ослободити, а његово еуфорично слављење и величање критички преиспитати зарад истинске демократизације Србије.

---

[1] http://www.zorandjindjic.org/govori/govor-dr-zorana-%

C4%91in%C4%91i%C4%87-na-mitingu-koalicije-savez-za-promene?

format=simple ; такође http://forum.badnjak.com/viewtopic.php?f=7&t=88

[2] http://www.nin.co.rs/arhiva/2534/8.html

[3] Коста Чавошки, *Хаг против правде*, Београд 1998., стр. 71-77

[4] http://www.politika.rs/rubrike/tema-dana/Tajne-hashkih-isporuka.lt.html

[5] http://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2001&mm=11&dd=06

&nav_category=1&nav_id=54069

http://arhiva.glas-javnosti.rs/arhiva/2002/01/09/srpski/D02010807.shtml

http://www.novine.ca/arhiva/2002/02_04_02/yu.html